

Ce mult și-ar fi dorit Cenușăreasa să ajungă la balul dat de prinț în seara aceea! Toate tinerele din regat aveau să fie acolo, dar mama ei vitregă îi lăsase atât de multă treabă de făcut...

Surorile ei aveau să fie amândouă acolo, îmbrăcate în dantele și mătăsuri. După ce au plecat, chicotind răutăcios, Cenușăreasa a rămas plângând.

Când totul părea fără speranță, Cenușăreasa a zărit-o, printre lacrimi, pe Zâna cea Bună.

– Nu te necăji, Cenușăreaso! Fiindcă ești bună și harnică, te voi ajuta să ajungi și tu la bal.

– Vai, zână bună, mulțumesc! Dar ce să caute acolo o fată murdară și zdrențăroasă ca mine? Și cu ce am să ajung până la castel?

— Lasă totul în seama mea!

Zâna a trimis-o pe Cenușăreasa în grădină, să-i aducă un dovleac mare și copt.

Puf! Sub bagheta magică a zânei, dovleacul s-a transformat într-o caleașcă aurită.

— Mulțumesc, zână bună!

— Cu drag! Dar așteaptă, asta nu e tot!

Cu câte o atingere de baghetă, șase șoricei s-au preschimbat în șase armăsari albi, iar un șobolan mustăcios a fost prefăcut în vizitiu.

— Îți mulțumesc, zână bună! Dar cum să urc în caleașca asta aurită îmbrăcată în zdrențe?

La un semn al zânei, în locul straielor sărăcicioase ale Cenușăresei a apărut o rochie cusută cu fir de aur și bătută cu nestemate, iar picioarele ei goale au fost încălțate în conduri de cristal.

— Mulțumesc din suflet, zână dragă! Voi putea oare să te răsplătesc vreodată?

— Cuvintele tale frumoase și zâmbetul care ți-a înflorit pe chip sunt răsplata mea!

Și așa, Cenușăreasa a ajuns la bal, unde frumusețea ei l-a fermecat pe print!

Rostește și tu cuvintele magice: puterea lor îi va face pe cei din jur să zâmbească!